

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννιά τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν ατ' Αθήναι.

Τών θρών μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έδραμάδα — μόνον μη φορά τή βγαίνω.
κι' όταν έχω έντοιάδα — κι' έποτι μου κατεβαίνω.
Συνδρομητάς θά δέχεται — γιατί λεπτά δέν έχω.
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και είς τήν Άλλοδαπήν.
και είς τήν 'Ελλάδα όλην — άγως νάκι κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — **έντά φράγκα είναι μόνο.**

γιά τή ένα ήμας μέρη — **δύνα φράγκα και 'στό χέρι**
Κι' ένα φύλλο άν κρατή — έγινε συνδρομητής,
κι' άπορος τόν παρά δέν δίδει — δά τόν πάγ μαύρο είδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρós έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μη δέκαρ.

Μηνός Αύγουστου εικοστήμια,
παντού Χολέρας έπιδημία.

Έπτά και τετρακόσια και τριάντα,
κι' ό Φασουλής μαθαίνει τά συμβάντα.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σέτος.

Π. — Τώρα που μούπεις τί και πώς έπέρκαες 'στά ζένα
άκουσε 'λίγο, Φασουλή, παρακαλώ κι' ήμίνα.

Όλος ό κόσμος γιά τή σκρίπ τόν τόπο μας 'μκαρίζε
κι' ό σίρ Τρικούπης, Φασουλή, σάν κόκορας 'κακάριζε
κι' ήθελε σώνει και καλά νά φέρη τήν Βουλή
ός που 'στό τέλος τάβαλε κι' αυτός με τήν Αύλή.
κι' έβλεπε δόλους γύρω του Παλατιανής πλεκτάνης
και μηχανοραφήματα καθώς ό Δεληγιάννης.

Κι' έκήρυττε, βρέ Φασουλή, προφορικώς κι' έγγραφως
πως γιά νά τρέχη ούρειν και τών Ρωμηών τό σκάρος
κάθε σωστή Κυβέρνησις και κάλτασά του διαβόλου
πρέπει νά βράξω 'στών Αύλή τούς ιδικούς της φίλους,
κι' έξι Μεγαλειότατος νά μη 'μπορή καθόλου
κι' 'στό Παλάτι νά κρατή 'δικούς του υπαλλήλους,

γιατί δέν είναι δικαίον, γιατί δέν είναι τρόπος
άπό τό κέρι της Αύλης νά κρίμαται ό τόπος.

Κι' ό Βασιληάς σάν τάκουσε πολύ του 'κακοφάνη
κι' άπ' τό κακό του τό πολύ δέν έίξευρε τί κάνει,
κι' έγώ με λύρα του Δαυιδ έπήδησα μπροστά του
κι' έτσι γλυκά 'τραγουδούσα του Μεγαλειότατου :

«Βασιληά, δουλειά μές τρέχει,
κι' ή χρυσή σου Βασιλεία
όπως πρώτα δέν θά έχη
τά πολλά της μεγαλεία.

Ό Μυλλόρδος ό πολύς
άπεράσις νά βάλη
τά δηό πόδια της Αύλης
σ' ένα μοναχά στίβαλι.

«Άλλος ξαφνικός μπελός
θά μας είσθη τὰ τσερίβια...
Βασιλέη μου, μὴ γελῆς,
καὶ δὲν εἶναι καίτῃ γίλα.

Τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ 'συχάσῃς
κί' ὁ Μυλλόρδος θὰ γελῆ...
δικαιώματα θὰ χάσῃς,
καὶ προνόμια πολλὰ.

Πούρι, πούρι, πούρι, πούρι,
ἔξ' ὁ Θὼν 'μὶ τὸν Μπουντούρη,
ἔξω βγάλε καὶ τὸν Δίλην,
ὁ Μυλλόρδος δὲν τὸν θέλει.

Τώρα καθὲ συμπολίτης
θὰ φωνάζῃ διακότως:
«ἔξ' ὁ τάδεος σου σταυλίτης,
ἔξ' ὁ δαίνα σεριδιτόρος.

«Κί' ἡ κυρίας τῆς τιμῆς
ἔξω μὶ τοὺς μάγειράς σου...»
τώρα 'μπαίνομε κί' ἡμεῖς
μὲς 'στὰ ἰδιαιτέρᾳ σου.

Τοῦτο βγάλε, τοῦτο κράτει,
τοῦτο πέρνε, τοῦτο δίνε,
τώρα πλὴν τὸ Παλάτι
σάν 'οἶκο μας κιτῆμα εἶναι.

Τι κακὰ θὰ τὴν περνᾷς,
τὴν οὐρὰ δὲν θὰ σαλεύῃς,
μῆτε κἄν θὰ κυβερνᾷς,
μῆτε κἄν θὰ βασίλευῃς.

Τῆς Αὐλῆς σου τὰ λουριὰ
ὁ Μυλλόρδος θὰ μαζέψῃ,
καὶ 'στοῦ Βάλτου τὰ χωριὰ
μ' ἓνα πόδι θὰ χορῆψῃ.

Τώρα θάρχωμαι κί' ἐγὼ
πότε πότε 'στὸν ὄντα σου
νά πολυψιλολογῶ
τὰ 'ψηλὰ συμφίροντά σου.»

Γιὰ τὸν Τρικοῦπη ἔπειτα τὸ φίστημά μου 'πῆρα
κί' ἔτσι 'τραγουῶσα κί' αὐτὸν μὲ τοῦ στραβοῦ τῆ λύρα :

«Μυλλόρδε μου Τρικοῦπη, ποῦ εἶσαι μίᾳ τζόγῃ,
δὲν 'πίστευα ποτέ μου ν' ἀκούσω τέτοιχ λόγια.
Σὺ τῆς Αὐλῆς ὁ στυλὸς κί' ὁ σεφιεὶς Οὐλάνος,
ποῦ σούτρωγε τὰ μέσα Βασιλικὸ μαράκι,
πὺς ἔγινε 'στ' ἀλήθεια σωστός ρεπουμπλικάνος
καθὼς τὴν ἄλλη τζόγῃ, τὸν μαστρο - Θεωδώρακη ;

»Μυλλόρδε μου Τρικοῦπη, καὶ δὲν μὰς λὲς πὺς 'μπόρεσες
καὶ κόκκινο σκυφάκι στραβὰ στραβὰ μὰς 'φόρεσες ;

'Ἐστὸ δὲν εἶσαι, τζάνουμ, ποῦ μέσα 'στὸ Παλάτι
ἀλάτιζεις τὸ κράτος μὲ τῆς Αὐλῆς ἀλάτι,
κί' ἔσεινες κἄθε 'λγο μὲ πῶκα τὴν ἰληὰ
καὶ σούλεγαν οἱ ἄλλοι ἀποῦ μὰς τὴν πῆς τὴν κλάρα ;»
κί' ἀπλώνες σ' ἓναν ἄλλο μ' αὐτὸν τὸν Βασιλέη
τὰ παστρικά σου ρουχα καὶ τὰ 'ψηλὰ κολλάρια ;

»Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ 'σάλπιζεις μὲ σάλπιγμα ἔξω
πὺς 'στὸ Παλάτι 'φόντουσες ὡσάν περικολάδα ;
δὲν εἶσαι σὺ τοῦ Βασιλέη τὸ χέρι τὸ δεξι,
δὲν εἶσαι σὺ ποῦ 'χάρισες 'στὸ γυρὸ του Μανωλάδα,
κί' ὁ Βασιλέης μὰς ἄρχετο γιὰ βίβιτα 'στὸ σπῆτι σου
καὶ σὺ κατακαμάρωνες καὶ 'ψήλωνε ἡ μύτη σου,
κί' ἔδωλεπες Πάσχα πάντοτε, Λαμπράκι καὶ καρναβάλια,
κί' ἐνφὸ τὸ γένος ἔτρωγε νερόβραστο ριῶ
σὺ φουσκωμένος ἔλεγες εἰς τάλλα τὰ βουδάλια :
«ἀρχεται καὶ 'στὸ σπῆτι σας ὁ Βασιλέης ;... ἄμμ' δέ ;»

»Δὲν εἶναι, τζάνουμ, ἐντροπή Μυλλόρδος ὅπου χαιρεῖ
τόσην ὑπόληψιν παντοῦ γιὰ τὰ πολλὰ του φῶτα,
κί' ἀπὸ μικρὸς 'στὴν κούμια του 'κατάλαβε καὶ ξερεῖ
πότε βελλάδα νὰ φορῇ καὶ πότε ρεδιγκότα,
δὲν εἶναι, τζάνουμ, ἐντροπή Μυλλόρδος σὴν καὶ σένα,
ποῦ πέρτουμ μὲς 'στὰ βρόγῃα του οἱ δανεισταὶ σάν μπουφερ,
καὶ τρόπους 'Αγγλων σοφάροῦς ἱστοῦδασ' ἓναν κί' ἓνα,
νά καίτῃ ρόλο σῆμερα νταῖ κοκκινεσκουρη,
καὶ τίτοιχαί φίσταίς 'ξαφνικαίς τοῦ Βασιλέη νὰ κἄνη
καὶ νηστικοὶ τριγύρω του νὰ κλαῖν ρεπουμπλικάνοι ;

»Κί' ἂν ἓνας κί' ἄλλος ἔρταιξες γιὰ τοῦτο δὲν μὰς μέλει...
καθὲ Ρωμῆος τῇ δόξα σας καὶ τὸ καλὸ σας θέλει,
κί' ἂν ἔρταιξες σὲ συγχωρεῖ, θερμὶ ρεπουμπλικάνε,
κί' ἂν ἔρταιξες κί' ὁ Βασιλέης συχωρεμένους νάναί.

»Περός σουπε νὰ παραιτηθῆς, νὰ ριξῆς τὴν ἰληὰ σου,
καὶ τὴν ἄλλη δὲν θὰ σαλεύῃς καὶ σίρνεῖς τὰ μαλλιά σου ;
Δὲν θὰ 'μπόρεσες κανενὸς νὰ τὸ χωρῆς' ἡ γιάλαβα
πὺς σῆμερα σκορπῆς καὶ σὺ μὲς 'στὸ Παλάτι λάδα,
ἀφοῦ μονάχος τάκανες γῆς Μαζιάμ καὶ ριῶ
καὶ φανταρίας, ὡπὼς λέν, ἰφάντικες κορῶδο.

»Περός σουπε νὰ παραιτηθῆς μονάχη γιὰ καπρίσο
καὶ τὸν Σωτήρη 'βρήκαμε Σωτήρη καὶ τὸν Μῆτσο ;
Περός σουπε νὰ παραιτηθῆς μ' Ἑγγλιζικο γεινάτι
κί' ἀπάνω 'στῆς βαλβιδιὸς σου μονάχους μὰς ἀφήκες,
κί' ὁ Ράλλης μὲ ρεπουμπλικὰ ἔμπηκε 'στὸ Παλάτι
καὶ σὺ Μυλλόρδος μὲ 'ψηλὸ ρεπουμπλικάνος 'βγήκες ;

»Πὺς δὲν ἰσμβιθαζέσο μὲ τὸσους μασκαραῶδες
ὅταν ὁ Κόντης ἔβρωγε 'στὴ Λόντρα γιὰ παρόδες,
μὰ τὴν ἄλλη μὲς ἄκουσες τὰ λόγια τὰ παχηὰ
περὶ τῆς ἰπαρκείας μας, σφιρίζεις σάν ὄχι,
κί' ὀριστικὸς συμβιβασμούς ζητᾷς καλὰ καὶ σώνει,
ἴγουν τούτοις φανερὸ νὰ ριζώμε κανόνι ;

»Γιὰτὶ δὲν τῶριγες ἐσὺ, Μυλλόρδοκο κεφάλι,
μὰ μὲ τὰ φαίντιγγ ἀφρῆς νὰ σοῦ τὸ ριζὺν ἄλλοι,
κί' ὁ Ράλλης μὲ τὸν Λεμονῆ γελῶν καὶ κοκορεύοντα
καὶ παμψήφειαν τῆς Βουλῆς βιβλιάν ὄνειροῦνται,

Φ.—'Ορσε γιά τὰ σκρίπ και σύ,
κίτρο μου και καϊσί.

και σύ φουσαι και ξεφουσαι κι' άγκομαχαι και σκάνεις
και τού κλεινού Συντάγματος τούς κώδικας διαγκάνεις ;

»Ποιά σουπει να παραιτηθής και σύ πού νόμος ξέρεις
κι' άντικοινοβουλευτικούς Σωτήρας να μας φέρης ;
'Ακουτέ να μας κυβερνούν μη Συνταγματικοί
και ν' άψηρούν τó Σύνταγμα τó μυροζηλεμένο ; ...
έν Ήσαν άνδρες σαν και σέ κοινοβουλευτικοί
βεβαίως τάπαντούκαστρο θα τόχαμε παρμένο.

»Ποιά σουπει να παραιτηθής, σιρ τζέντλεμαν ιππότα,
και τώρα νάβλθουν Ήπουργοί, όπού δέν έχουν μάθει
πότε βελλάδα να φορούν και πότε ρεϊγκότα
κι' ώς προς τούς τρόπους τού μπόν τόν σπουδαία κάνουν λάθη;

»Ποιά σουπει να παραιτηθής, Μυλλόρδε, άρον άρον
και τώρα τόση μπόσικη μας κυβερνα σαβούρα,
και τόν Δραχούμη χάσαμε τών ευκλειών Μεγάρων,
τήν πρώτη διπλωματική ψηλοκαπελαδούρα,
και τόν ποκότα Κόντε μας, τήν κρέμα τού Τρικούπη,
πού λέγεις πώς τόν έχυσαν σέ Κόντνων καλούπι ;

»Ποιά σουπει να παραιτηθής, άγαπητέ Σωτήρα ;
κρέμα σέ σίνα τρείς φορές και 'στην τρανή σου κόκα. . .
τώρα δέν έχεις σαν κι' έμας μηδέ 'σόν ήλιο μοίρα
και κλαίς σαν άμοιρη γριά, πού γνίθει μέ τή ρόχα.

»Ποιά σουπει τó Κουβέριο σου 'στούς άλλους να χαρίσης
και σύ άπ' έξω σήμερα να στέκης νηστικός ; ...

κρέμα 'στην έξυπαδα σου, και να μέ συγχωρήσης
άν 'πώ πώς είσαι ζόρικός κοινοβουλευτικός.

»Καυμίμε Λόρδε, σέ παραιτώ
κι' ίδι τών λόγων αυτών τó βάθος ...
καυμίμε Λόρδε, σέ χαριετώ
και σέ λυπούμαι γιά τέτοιο λάθος.

»Καυμίμε Λόρδε, τó έ φ' έ μ έ,
καθώς τó γράφει κι' ό Μυλωνας,
θα σκούζω πάντα φεύ κι' ώμαί
όταν τούς τύπους μας κοπανας.»

'Ετσι τού Λόρδου 'μίλησα
και τόν έγλυκοφίλησα,
κι' έπήγα μάνι μάνι
κατά τού Δεληγιάνην.

«Θεωράκη, σήκα πιάσι τόν Σωτήρ' άλαμπρατίτα
και γι' αυτούς τούς σκριπαδόρους στρώσεις κι' οι όθό πεταίτα.
Μή, τών τύπων δουρυφόι, μη, Σωτήρες τού λαού,
έν όνόματι τών νόμων και έι' όνομα Θεού,
μήν άφήσετε ποτί σας κι' άλλο κόμμα να γενή
μέ τά χρώματα τού Ράλλη και τού γίρο-Λιμονή.

»'Αν και σεις δέν πρώτε βρούθαις και δέν ζύνετε κελιαίς
μήν άφήσετε να κάμουν τά σκριπόμωτρα δουλειαις,
κι' άν τó Σύνταγμα τρόντι και τó κράτος άγαπάτε
τό παρόνομον Κουβέριο κατακίφρα κτυπάτε.

»Δύο κόμματα τὸ κράτος πρέπει νὰ γίνῃ τακτικά, λαοπρόβλητα, σπουδαία καὶ κοινοβουλευτικά, τὸνα νῆαι τοῦ Τρικοῦμῃ, τᾶλλο δὲ τοῦ Θεωρῃ, καὶ ταῦτᾶ μακ τρίτο κόμμα παρᾶλο νὰ μὴ σκοτίζη, κ' οὐδ' αὐτὸς ὁ Θρόνος πᾶλον ἄμα θίλῃ νὰ μ'πορῇ ὅποιον εὐρῃ ὅπως ὅπως κομματοῦτῃ νὰ βαπτίζῃ.

»Τοὺς τρίτους μὴν ἀφήσετε 'στὰ πόδια νὰ μᾶς λῶσωον κ' ἀντικοινοβουλευτικῶς νὰ μᾶς ἀποτελειώσωον. Θᾶναι μεγάλη προσβολὴ κανένας νὰ ψοφήσῃ ἀντικοινοβουλευτικῶς μέσα 'στους πέντε ὄρους, ἐνῷ τιμῇ θὰ τὸ θαρρῇ τὰ κᾶλα του ν' ἀφήσῃ συμπερῶνας μὲ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους.

»Κατακυμῆμε Θεωρῃ καὶ τοῦ Μωρρᾶ Ξερτίρι, ποὺ κάκιε πρὸ καιροῦ καὶ σὺ κρατικῶς μὲ τὸ Παλάτι, ἀγκάλιασε τὸν Λόρδο μακ καὶ πιάσωο χίρι χίρι καὶ πάριτε στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι, κ' οἱ ὄδο γιὰ τοῦ Συντάγματος τῆς συμφορᾶς φωνάζετε καὶ μύθους πρὸς τ' Ἀνάκτορα καὶ κερανοὺς τινάζετε.

»Μὴν ἐπιτρέψετε τῶν σκριπ τὸ κόμμα νὰ σὰς παίξῃ καὶ πάλ' ἡμέρα ἡγήγορα γιὰ σὰς τοὺς ὄδο θὰ φέιζῃ, ἵπου θὰ Ξαναγίνετῃ τοῦ Παλατιοῦ κοπιλία καὶ τότε γιὰ τοὺς μύθους σὰς θὰ σπαζέτε 'στὰ γέλοια.

»Καὶ θ' ἀποδείξετε σ' ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς σὰς δούλους πὼς ἡ μεγάλαι σὰς βρονταὶς ἰβήθηκαν ὄλαι κούφραι, κ' εἰς ὅσους λίμε σήμερα τοῦ Στίμματος Συμβούλους ἄμειωο θὰ πετάξετε τῆς κόκκινας σὰς ἀκούφραι, κ' ἰκίνοι ὅπως κ' ἄλλοι θὰ τῆς φοροῦν στραβὰ κ' ἄλλον ριμουμπλικάνικο θ' ἀκούσωομα χαβᾶ, κ' ἴτσι θὰ πᾶρ λιώντας ὡς ποὺ κ' ὁ Φασουλῆς νὰ βγῇ μαζὶ μου κόκκινος 'στὸ πείσμα τῆς Αὐλῆς.»

Ἔτσι καὶ τούτου μίλησα
καὶ ὄδο φορᾶς τὸν φίλισα,
κ' ἱτράθηκα 'στου Λιμονῆ
καὶ τούπα μὲ βαρεμὴ φωνή :

»Κύρ Σωτήρη, ποὺεἰς μούρη σὰν τὸ κίτρο τοῦ Ξυνῷ, μὲ μετένομιος μ'πρὸς καὶ πᾶσω ταπεινῶ εἰ προσκυνῷ. Μὴ σὲ κάθε τρῦπα χῶνης τὴν οὐρᾶ σὰν ποντικαί, Ἰπουργὸν Δικαιοσύνης τὸν ἴδιο σου μὴ ζητῆς, τὸν Χατζόπουλο σὺ θέλεις κ' ὁ Δημήτρης τὸν Ρικᾶκη, κ' ἱπιμένεις γιὰ νὰ δείξῃς πὼς τὸν λόγο σου κρατεῖς.

»Κ' ὁ Γεώργιος ὁ πρῶτος, Βασιλεὺς καὶ σοὺ κ' ἡμῶν, ποὺ μοὺ φαίνεται 'στὴν κρίσι σὰν ἀρχαῖος Σολομών, ἱπειὸν μεγάλαι φοῦρμας εἶχε πάλι γιὰ ταξιδεῖ
'στου πολλοῦ θυμοῦ τὴν βράσι σὰς ἱπότους μὲ ζυδι, καὶ σὰς εἶπε πὼς μὴ μόνον ἀπομένει θεραπεία οὐτ' αὐτὸς κ' ἰκίνοις νῆναι Ἰπουργὸς πρὸς τὸ παρόν, κ' ἴτσι τέλος ἦλε σ' ὄλα μὲ μὲγαλ' ἰσορροπία κ' ἴμεινε ὁ κύρ Σωτήρητῃς ὁ τὰ πάντ' ἀναπληρῶν.

»Κύρ Σωτήρη, γιὰ καλὸ σου ἔφησι τὰ τὰ καπρίτσι, μὴ μαλλῶνετῃ κ' οἱ ὄδο σὰς σὰν τρελλὰ σχολεῖου κορίτσι. Σωγκατάνεω' ἱπὶ τίλου, κύρ Σωτήρη παραρίνητῃ, Χάμπρο, φαίνιγγ, σκριποῦτῃρη, μπατᾶνᾶκη τοῦ Σωραίντῃ, ὁ Ρικᾶκης ὁ σκουρᾶτος πρὸς χαρὰν τοῦ Βασιλῆα τὴν σοφῇ Δικαιοσύνη μὲς 'στὴ σκούφιχ του νὰ κρούφ, καὶ νὰ κάμη κάθε μίσισι, κάθε λήσταργο Τσολᾶ τὸ πιπὶρι καὶ τ' ἄλᾶτι μὲ τῇ μύτη του νὰ τρίψῃ. Εἶναι κριμα νῆναι χῆρα μὲ τῆτοι κῆρη Θίμει, ποὺ κυττᾶς τὴν ζυγαριὰ τῆς κ' ὄλος σκεῖζεται καὶ τρέμει.

»Ρίξετε κ' οἱ ὄδο σὰς λαδὶ 'στὸν ἀφρίζοντα θυμόν καὶ 'στὸς χρόνους μακ ἂν ἔζη ὁ προφήτης Σολομών, δὲν θὰ ἴβωσκετο κανένας ποὺ νὰ μὴν παραπορήσῃ μὲ τὴν ἡγῶσι τοῦ προφήτου καὶ τὸν νοῦ τὸν περισσὸ ... ἦθιλε τὴν Θίμιδᾶ μακ σὲ ὄδο μέρη νὰ χωρίσῃ καὶ νὰ ὄδωσῃ καὶ 'στὸν Ράλλη καὶ σὲ δὲν ἀπὸ μὲσο.

»Κύρ Σωτήρη, κύρ Σωτήρη, μὴν ἀπλώνῃς τραχανᾶ ... κλῆτᾶις μ'πῆκαν 'στὸ μαντρι μακ, κλῆτᾶις βῆγκαν 'στὰ ὁ χρυσὸς τοῦ Λαφαζᾶνῃ Ἰαναγύρισε καιρὸς ὅπως πρῶτα δοξασιμένος, ὅπως πρῶτα λαμπρὸς, ἡ δὲ Δόξα τῆς Ἑλλάδος τραγυρίζοντας μοναχῇ 'στὰ ἴψηλὰ τὰ κοροφῶνᾶι καὶ οἱ κάθε βουνοράχῃ μελετᾶ ληστῶν λημῆρια καὶ γελῶντας τὰ θωρεῖ καὶ Τσουλήδων γριατᾶνᾶχι εἰς τὴ μίστη τῆς φορᾶ.

»Ἄνοιξι τὰ ὄδο σου μάτῃ καὶ δὲν εἶναι χωρατᾶ, τὸ στοιχῆτο τοῦ Λαφαζᾶνῃ καταπάνω σου πετᾶ. Πρόσειξε νὰ μὴ σὲ πιάσωο καὶ σὲ πᾶνω 'στὸ βουνο καὶ τὸ δάνετο τοῦ Χάμπρο σοὺ τὸ βγάλουνε ξυνῷ, καὶ τῇ μίστη σου τὴν ζῶσωο μὲ κομπῶριμα καὶ σιλάχι καὶ μὲ τῶσα κοκρίτσιμα σοὺ χαλάσωο τὸ στομάχι.

»Κύττα γύρω, κύρ Σωτήρη, τῶν Τσολιάδων τὰ μπουλούμα, κῦτταζε πὼς βῆγκαν κᾶλι τοῦ διαδόντρου τὰ κουλούμα. Πρόσειξε μὴ σὲ τσακίωσῃ Λαφαζᾶνικο συνάρι καὶ τὰ λῦτρα σοὺ γυρῶνῃ νὰ πληρώσῃς μὲ χρυσάρι, πρόσειξε καλὰ σὺ λίγω, κύρ Σωτήρη σιβεστέ, ἱπειὸν μὲ σκριπ καὶ φαίνιγγ δὲν πληρῶνετᾶι ληστᾶι.

Ἐτοῖμα τούπα μὲ τρομᾶρα καὶ μοὺ φῶναξῃ πῶ ! πῶ ! ... μὴ καρτεῖρε τᾶλλο φύλλο τᾶλλα νῆα νὰ σοὺ πῶ.

**Καὶ ὄλογαις ποικιλῆαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλῆαις.**

Διήγημα σπουδαῖον καὶ δὲ Ζηξανθῖνον καὶ πλήρης χαρακτήρων καὶ τύπων ζωντανῶν, ἡ Μ α ρ γ ρ ι τ α Σ τ ῆ ρ α, στολίζει τὴν Ἔσθιαν καὶ τὸ διαβάσωομα ὄλοι μὲ τῶσῃ ἀπληστῃ. Ἔργον τοῦ Ενενοπούλου, καλῶμα σθεναροῦ, ποὺ τίποτε δὲν γράφει ποτὲ 'στὰ κευτοῦρου.